

KRAAMKOORTS

Van Sietske Scholten verschenen eerder:

De fatale uitweg

De schaduw van Elvira

Beet

Zoek mij niet

Odins lot

Half één

Laat haar los

Kramkoorts

LITERAIRE THRILLER

Sietske Scholten

Kijk op www.sietskescholten.nl voor meer informatie over Sietske Scholten en haar boeken. Blijf op de hoogte door je aan te melden voor de nieuwsbrief op de website en/of volg Sietske Scholten op social media.

BLOGROMAN

1. Nachtmerrie

'Au,' kermt Kim met opeengekleemde kaken. Een pijnlijke steek snijdt als een scherp mes door haar buik. De tros bananen die ze zojuist heeft opgepakt, laat ze terugvallen in het schap van de fruitafdeling van de supermarkt.

Ze drukt haar hand tegen de strakgespannen huid onder de stof van haar zomerjurk. Het is de zoveelste harde buik in de afgelopen dagen, maar dit keer voelt het anders. Als ze nu gaat bevallen, dan is Jonathan er niet bij, schiet het door haar hoofd. Het duurt nog uren voor hij voet op Nederlandse bodem zet.

'Gaat het wel?' vraagt een oudere dame bezorgd.

Nog voor Kim kan antwoorden, knapt er iets. Als een te hard opgeblazen ballon die diep in haar binnenste in stilte bezwijkt onder de toenemende druk.

'Oef' kreunt Kim. Ze grijpt de duwstang van de winkelkar vast en buigt voorover om de pijn op te vangen.

Ze voelt hoe haar onderbroek nat wordt. De druppels rollen langs de binnenzijde van haar blote benen naar beneden, verstopt onder haar lange wijde jurk die tot haar enkels reikt.

'Ik lek,' zegt Kim zowel geschrokken als beschaamd tegen de vrouw, die inmiddels naast haar staat.

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

ISBN 978-94-92270-37-5

Eerste druk

© 2022 Sietske Scholten

Redactie: Judith Robbe

Omslagontwerp: Ward van Bemmel

Binnenwerkontwerp: Hannie van den Berg Grafische Vormgeving en DTP

Wanneer heeft ze de baby voor het laatst gevoeld, vraagt ze zich af. Vanochtend, herinnert ze zich, toen ze een paar uur geleden haar yoghurt met muesli at aan de eettafel. De baby gaf haar een stevige schop in haar zij. Ze had hem met vriendelijke klopjes laten weten dat ze er was. Onder haar huid duwde hij zijn puntige enkelijte tegen de baarmoederwand. Niets wees erop dat er iets mis was.

‘Zijn je vliezen gebroken?’ vraagt de vrouw.

‘Ik weet het niet,’ antwoordt Kim.

‘Hoe ver ben je?’

‘Bijna zesenderdertig weken.’

‘Is het je eerste?’

Kim knikt. Ze pakt de punt van haar jurk en tilt de stof omhoog tot ze ziet hoe de druppels een rood spoor hebben gevormd van haar bovenbenen tot aan haar enkels. ‘Ik bloed.’ ‘Het is bloed,’ roept de vrouw luidkeels over de versafdeling. ‘Bel een ambulance.’

Kim volgt haar blik. Een man bij de bak tomaten richt zijn kale hoofd op en kijkt zoekend om zich heen om te zien waar de commotie vandaan komt. Zijn nauwgesloten T-shirt benadrukt zijn brede schoulers. Het witte katoen steekt af tegen de donkere kleuren van de tatoeages waar zijn armen mee vol zitten.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij haastig. Hij grijpt zijn telefoon, terwijl hij al typend op hen afrent. Nog voor hij bij ze staat, drukt hij de telefoon tegen zijn oor. ‘Wat moet ik zeggen?’ vraagt hij aan de vrouw. In zijn stem klinkt paniek.

‘Een hoogzwangere vrouw in de supermarkt verliest bloed,’ vult de vrouw voor hem in alsof het een logische situatie betreft.

De man herhaalt haar woorden tegen de centralist aan de andere kant van de lijn, maar ze dringen nauwelijks tot Kim

door. Het is de pijn in haar buik die al haar aandacht opeist. Hoort bloed erbij? Is de baby in gevaar?

Ze heeft alle bibliotheekboeken op het gebied van zwangerschap en bevalling in de afgelopen maanden bestudeerd. De uitzetlijst had ze op de deur van haar eigen kledingkast gehangen en elk item was inmiddels afgevinkt. Alles had ze verzameld. Van omslagrompertjes tot navellklemmetjes. Exact volgens de instructies had ze de kleertjes uitgewassen, gestreken en per categorie op de twee planken van haar kledingkast gelegd, waar ze voorheen haar sokken, onderbroeken en truien bewaarde. Haar vluchtkoffer met drie geboortesesies, baby’s eerste knuffeltje en haar eigen kleding voor de eerste dagen na de bevalling stond al weken klaar in de gang, naast de omgekeerde Maxi-Cosi, op de grond onder de kapstok. Ze had de voorbereiding aangepakt zoals ze alles haar hele leven had gedaan: onderzoeken, studeren en slagen. Ze was in de veronderstelling dat ze alles wist wat ze als aanstaande moeder diende te weten. Als het zou bestaan, zou ze cum laude zijn geslaagd voor het theoretisch zwangerschapsexamen, daar was ze van overtuigd.

Maar ’s nachts in haar dromen openbaarde zich haar angst voor wat er ging komen. Keer op keer werd ze badend in het zweet wakker uit een nachtmerrie, waarin ze zonder Jonathan aan het bevallen was. Als hij naast haar in bed lag, had ze hem wakker geschud en haar angsten uitgesproken. Elke keer had hij haar in zijn armen genomen en gerustgesteld. Ze hoefde niet bang te zijn. Rondom de bevalling zou hij verlof nemen, had hij beloofd, zodat hij de geboorte van zijn zoon niet zou missen. Maar hoe kon hij beloven de bevalling niet te missen, dacht ze als hij de woorden uitsprak. Niemand kan met zekerheid zeggen wanneer de baby komt.

'Hoe ver is ze?' vraagt de kale man met de telefoon aan zijn oor.

'Bijna zesendertig weken,' antwoordt de vrouw.

'Ze is bijna zesendertig weken zwanger,' zegt de man in de speaker van zijn telefoon.

Kims oogleden worden zwaar. Ze richt haar blik op de twee komkommers, de zak appels en twee doosjes frambozen op de bodem van haar winkelwagen. Ze was nog maar net begonnen met boodschappen doen. Als ze nu naar het ziekenhuis moet, heeft ze dan straks nog tijd om de ingrediënten voor de tacos te kopen?

'Leg haar op de grond,' beveelt de kale man. 'De ambulance is onderweg.'

Naar de grond, denkt Kim. Ze snakt ernaar. Opgekruld liggen en haar ogen dichtdoen. Dat is alles waar ze nu naar verlangt. De pijn is onhoudbaar. Iedere beweging verergerd het. Maar hoe komt ze op de grond? Haar benen voelen als elastiek en ze vertrouwt haar eigen spieren niet meer. Straks valt ze op de grond als ze haar knieën van het slot haalt. Ze weet het niet, beseft ze. Ze heeft geen beheersing over haar lichaam of wat haar verder te wachten staat. Niets heeft haar voorbereid op deze situatie en dan moet de bevalling nog beginnen. Haar honger naar kennis was schijnvoorbereiding geweest. Het had haar een doel gegeven tijdens de zwangerschap, waardoor ze dacht controle te hebben over deze levensgrote veranderingen in haar leven. Maar ze heeft geen idee wat er nu met haar gebeurt, wat haar lijf doet en wat haar te wachten staat. Haar hersenen lijken volgestopt te zijn met watten en helder nadenken is onmogelijk.

De kale man steekt zijn volgetekende stevige armen van achter onder haar oksels door en klemt haar tegen zich aan.

Door hem ondersteund durft ze haar knieën te buigen en zich langzaam te laten zakken. Een nieuwe golf vocht loopt langs haar benen naar beneden. Haar onderbroek is doorweekt. Liggend op de grond trekt ze haar benen zo ver op als mogelijk tot haar bovenbenen de harde bal raken die haar buik is geworden. Haar armen vouwt ze eromheen. Het maakt haar niet meer uit hoe ze erbij ligt en hoe de omstanders haar zullen zien. Haar bebloede benen, de plakkerige stof van haar jurk die haar billen raakt, wat doet het er nog toe? De pijn vormt een cocoon om haar heen, waarin zij eenzaam zweeft in een tijdloze leegte. Zelfs haar kind lijkt verder weg dan ooit door haar samengetrokken baarmoeder, die het onmogelijk maakt om zijn bewegingen te voelen. Ze heeft geen idee hoe het met hem is en dat maakt haar bang.

'Jonathan,' weet ze uit te brengen tegen de bewegende schoenen om haar heen.

Een tas wordt naast haar neergezet en iemand in een turquoise pak knielt ernaast. Haar pols wordt gepakt en er wordt iets over haar vinger geplaatst.

'Hoor t u mij, mevrouw?'

'Ik wil Jonathan.' Het kan haar niet schelen hoe ze het bij de maatschappij gaan aanpakken. Ze zoeken maar contact met de luchtverkeersleiding van het land waar hij nu overheen vliegt. Hij moet zo snel mogelijk na de landing haar kant op komen.

'Wat is uw naam?'

'Waarshuw Jonathan.'

'Wie is Jonathan?'

'Mijn vriend. De vader van de baby.'

'We gaan hem proberen op de hoogte te brengen. Wat is uw naam?'

'Kim Flores.'

‘Heeft u al eerder in de zwangerschap bloed verloren?’
Onbekende handen draaien haar op haar rug en de pijn in haar buik neemt toe als haar benen recht worden gelegd. Om haar benen en bovenlichaam worden banden gespannen en ze voelt dat ze wordt opgetild.

‘Nee,’ kreunt ze. ‘Alles ging goed.’ De omgeving begint te bewegen en ze sluit haar ogen.

‘Kim, blijf wakker,’ is het laatste wat ze hoort, terwijl ze op de brancard de supermarkt uit wordt gereden.

2. Flirt

‘Dat is een aanrader,’ hoort Kim een stem zeggen.

Ze kijkt op uit het boek waar ze in bladert. Op een paar meter afstand, naast de stelling vol boeken, staat een man. Door de teruggetrokken lijn van zijn kort rossige haar weerkaatst zijn gladder hoofdhuid het licht van de tl-balken van de bibliotheek. Zijn wenkbrauwen hebben dezelfde rossige haarkleur. Ze schat hem door de lichte groeven in zijn gezicht rond de veertig. Hoewel ze wekelijks naar de bibliotheek gaat, kan ze zich niet herinneren hem ooit eerder te hebben gezien. Maar ze is de enige in dit gangpad en hij kijkt naar haar.

‘Heb je het tegen mij?’ vraagt ze.

‘Ik heb ’m twee jaar geleden gelezen. Maar als je echt houdt van historische romans met een goed verhaal, dan zou ik voor deze kiezen.’ Hij pakt het bovenste boek van de stapel die hij in zijn handen heeft, en doet een paar stappen in haar richting.

De voorkant herkent ze uit duizenden. Ze had *De broers in karmijn* onlangs geleend en ondanks de drukte van haar werk, had ze zich elke avond in een hoek van de bank genesteld om een paar hoofdstukken te lezen. Het verhaal had haar gegrepen vanaf de eerste bladzijde. Het had haar meegevoerd naar

de zeventiende eeuw. Haar favoriete periode. 'Ja, die is prachtig!' zegt ze enthousiaster dan ze had gewild.

'Ik kijk nu heel anders naar een schilderij van Rembrandt,' antwoordt de man.

'Dat geldt voor zoveel uit die tijd. De maatschappelijke nostalgie kleurt alles mooier, maar zodra je echt gaat graven in die periode, zie je ook de andere kant.'

'Absoluut. Dat vind ik zo boeiend,' zegt hij.

Kim werpt hem een glimlach toe om het gesprek af te ronden. Ze draait zich terug naar de boekenkast. In gedachten hoort ze Marin al lachen als ze haar over deze situatie vertelt. Marin zou ervan overtuigd zijn dat het een ongelukkige flirt-poging was geweest. Maar hoe weet je dat zeker? Misschien was het gewoon een aardige opmerking. Niets meer en niets minder. Vanuit haar ooghoek ziet ze hem nog steeds staan. Hoe vaak was ze iemand tegengekomen die dezelfde boeken las als zij? Nog nooit.

'Ik neem het mee,' zegt ze tegen hem en tilt het boek omhoog waar ze in bladerde vlak voor hij haar had aangesproken. 'Dank je voor de tip.'

'Daar ga je geen spijt van krijgen.'

Voor een kort moment vindt ze zijn ogen en ze denkt een lichte onzekerheid te zien. In haar hoofd zoekt ze naar een gevat antwoord en afwachtend glimlacht hij naar haar. Dit duurt te lang. Haar hoofd blijft ongemakkelijk stil. Snel draait ze zich van hem weg.

'Tot ziens,' mompelt ze in het voorbijgaan.

'Tot ziens,' zegt hij terug.

Waarom is ze niet zoals Marin, vraagt Kim zich af als ze met slechts één boek de brede trap afdaat. Door de grote ramen

ziet ze een rij auto's achter een vrachtwagen die aan het lossen is bij het restaurant aan de overkant. Wat zou ze graag de zelfverzekerdheid willen bezitten die Marin uitstraalt als een man haar aanspreekt. Wat dat betreft hadden Marin en zij niet meer van elkaar kunnen verschillen. Die stomme onzekerheid ook. Het slaat haar lam. Marin heeft al vaker gezegd dat het door de houding die ze aanneemt, voor mannen lijkt of Kim niet geïnteresseerd is. Ze snapt het, maar ze heeft alleen geen idee hoe ze dat kan veranderen.

Uit haar rugzak diept Kim haar portemonnee op en ze haalt haar uitleenpas eruit. Ze kan nu nog terug. Ze kan hem aanspreken, hem vragen iets samen met haar te drinken op het terras aan de overkant. Ze kunnen het in eerste instantie hebben over de zeventiende eeuw. Vervolgens zou ze vast meer raakvlakken ontdekken. Ze scant haar pas en daarna het boek. Het lijkt allemaal zo simpel, maar als ze het zich voorstelt dat ze terug naar boven loopt, ziet ze zich struikelen over haar woorden en hoort ze zijn bulderende lach om haar verkeerd ingeschatte intenties over de afdeling gaan. Nee, die afgang wil ze zichzelf besparen. De bon stopt ze als boekenlegger achter de harde kaff en slaat het boek dicht om het in haar rugzak te stoppen. Hoe haalt ze het in haar hoofd dat hij met haar iets zou willen drinken? Ze grabbelt naar haar zonnebril, trekt de touwtjes van haar rugzak naar elkaar toe en legt er een strik in. De flap haalt ze naar voren en gespt hem dicht.

Als ze nu terug naar boven gaat, zou ze zichzelf vast voor schut zetten en bovendien kan ze het niet maken om weer haar afspraak bij de bloedbank af te zeggen. Ze had het al twee keer op het laatste moment verzet en over een klein half uur wordt ze verwacht. Ze werpt het hengsel over haar schouder

en loopt naar de draaideur; waar ze de stang vastpakt en tegen de draaideur duwt tot de opening de verzengende buitenlucht naar binnen laat. De zon staat hoog in de lucht en er staat geen zuchij wind. Ze schuift haar zonnebril op haar neus, loopt naar de fietsenrekken, slingert haar rugzak in de rieten mand aan haar stuur en kijkt op haar horloge. Door haar ingekorte bibliotheekbezoek zal ze waarschijnlijk op haar beurt moeten wachten voor ze op de stoel mag plaatsnemen om haar ader aan te prikken. Kan ze mooi al een begin maken in het boek, denkt ze verheugd.

Ze stuurt haar fiets langs de vrachtwagen, stapt op haar trapper en schuift op het zadel. Terwijl ze langs de rij auto's fietst, draait ze haar hoofd naar de glazen pui van de bibliotheek. Ze slingert van schrik. Daar, halverwege op de trap ziet ze hem staan, kijkend naar haar. Het handvat van haar stuur knalt hard tegen een zijspiegel van een auto.

'Au,' roept ze als haar vingers worden geplet tussen haar stuur en de behuizing van de zijspiegel. Vlug trekt ze haar hand terug en verontschuldigend zoekt ze oogcontact met de automobilist, die vanachter zijn stuur boos naar haar kijkt.

'Sorry,' gebaart ze. Haar fiets stuurt ze weg van de auto en al trappend draait ze haar hoofd nogmaals om naar de bibliotheek, maar dit keer is de trap leeg. Ze speurt alle ramen af aan deze zijde van het gebouw, maar de man is niet meer te zien.

3. Echo

Het geluid van een sirene in de verte stopt. Het plotselinge verdwijnen van het constante geluid laat Kim terugkeren naar de oppervlakte van haar bewustzijn. Ze voelt hoe ze ligt. Gestrekt. Schuddend op een ondergrond, met strakke banden om haar benen en bovenlijf. Waar is ze? Ze opent haar ogen, terwijl de herinnering aan de pijn en de bloeding in de supermarkt terugkomt.

'Mijn baby,' zegt ze verschromt tegen de man die naast haar zit. Aan zijn turquoise werkkleding te zien is hij een broeder.

'Ah, je bent er weer. We zijn net aangekomen bij het ziekenhuis. Je wordt meteen geholpen.'

Hij staat op, opent de deuren van de ambulance, springt eruit en trekt de brancard waar ze op ligt uit het voertuig. De banden om haar lijf worden losgemaakt door anderen en ze voelt hoe ze wordt overgeheveld naar een ander bed.

'Zij zullen goed voor je zorgen, Kim. Sterkte,' zegt de ambulancebroeder.

De onbekende gezichten pakken het over, praten tegen haar en duwen haar de gangen door, maar haar gedachten gaan enkel naar de baby in haar buik. Waardoor komt de bloe-

ding? Leeft de baby nog? De angst is verlammend. Boven haar schieten de lampen aan het plafond voorbij, tot ze tot stilstand komt in een kamer. Haar buik wordt direct ontbloot.

‘Wat is uw naam, mevrouw?’ vraagt weer een nieuw gezicht in een doktersjas, terwijl ze tegelijkertijd een klodder gel op Kims buik spuit.

‘Kim Flores,’ antwoordt ze op automatische piloot.

‘Dag Kim. Ik ben Tina Huibrechts, gynaecoloog. Kun je mij vertellen wat er is gebeurd?’

Kim brengt haar gedachten terug naar de supermarkt. Een grote waas hangt over de herinnering heen. Waarmee begon het?

‘Ik voelde een pijnlijke steek, bij het fruit, en daarna begon ik te bloeden. Is er iets ergs met de baby?’

‘Ik ga kijken hoe het met de baby gaat.’ Ze zet het echo-apparaat op Kims buik en wrijft de klodder gel uit over haar gespannen huid.

Kim observeert iedere verandering in de gezichtsuitdrukking van de gynaecoloog, terwijl die het apparaat beweegt en naar het scherm tuurt. De vrouwelijke beelden van een echo verschijnen op het televisiescherm tegen de muur achter Kims voeten. Ze heeft deze zwangerschap al meerdere keren naar echobeelden gekeken. En net als de vorige keren ziet ze hem ook nu bewegen. Ze slaakt een zucht van verlichting. Hij leeft nog.

‘Een kloppend hartje, zie je? De baby heeft het nog prima naar zijn zin daarbinnen. Weet je al wat het is?’

‘Ja, een jongetje,’ zegt Kim. Nu de grootste angst van haar af is gegleden, breekt de trots door haar zorgen heen. ‘En het bloed dan? En de pijn?’

‘We gaan onderzoeken waar de bloeding vandaan komt.

Het kan allerlei oorzaken hebben. Probeer je nu eerst maar te ontspannen,’ zegt de arts rustig. ‘Je zult vast enorm geschrokken zijn.’

‘Ik moet Jonathan bellen.’ Kim richt zich op als ze zich realiseert dat haar rugzak met haar telefoon nog in de winkelwagen moet liggen.

‘Wie is Jonathan?’

‘Mijn vriend. De vader van de baby. Ik heb mijn tas nodig.’

‘Bedoel je deze?’ De arts pakt de rugzak die tussen Kims voeten ligt.

‘Ja!’ Snel pakt ze de tas aan. Ze opent de gesp, trekt de knoop uit de touwtjes en haalt haar telefoon omhoog, terwijl de gynaecoloog alle organen van de baby minutieus naloopt op het scherm. Kim selecteert het nummer van Jonathan en drukt de telefoon tegen haar oor, maar zodra er verbinding wordt gelegd, krijgt ze meteen zijn voicemail. Natuurlijk, besefte ze, hij zit nog steeds ergens in de lucht. Volgens het vluchtschema op haar koelkast komt hij pas rond zes uur aan. Om acht uur vanavond zou hij bij haar zijn, had hij gezegd en hij had haar beloofd samen te eten. Ze had hem willen verrassen met tacó’s. Ze opent whatsapp en tikt een boodschap.

‘Bel mij zodra je bent geland. Ik lig in het ziekenhuis.’

De baby is oké.’

Bij het bericht verschijnt maar één grijs vinkje. Zijn telefoon staat uit.

‘Alles ziet er goed uit. Luikt het je om je onderbroek uit te trekken? Dan kan ik je inwendig onderzoeken,’ zegt de arts.

Hoewel ze de hele zwangerschap wist dat dit soort mo-

menten eraan zouden komen, voelt het toch vreemd om een onbekende haar onderkant te laten zien. Was Jonathan maar hier om haar bij te staan. Ze stapt over het schaamtegevoel heen, haalt haar zomerjurk die vol bloedvlekken zit, omhoog en schuift haar onderbroek naar beneden.

‘Geef je onderbroek maar. Die zal ik in een zakje stoppen, zodat je die kunt uitwassen. Ik zal zorgen dat je een netbroekje krijgt van de verpleging.’

Ondanks dat het haar eigen bloed is, maakt Kim met weerzin een propje van het natte katoen in haar hand voor ze het boven het zakje loslaat dat de arts openhoudt.

‘Je mag je naar beneden laten zakken en je benen in de beugels plaatsen.’ Met een paar bewegingen, klikt de arts het voetengedeelte van het bed weg.

Kim schuift naar de rand, zoals de arts haar heeft gevraagd.

‘Het kan wat gevoelig zijn,’ waarschuwt de gynaecoloog.

Het plastic van de handschoenen die ze aantrekt, kletst tegen Kims huid.

Kim richt haar blik op het plafond, terwijl ze de vingers van de arts naar binnen voelt gaan. Een lichte, scherpe pijn verspreidt zich door de bewegingen die de gynaecoloog uitvoert.

‘De bloeding valt mee. Waarschijnlijk is er een aderlijke gesprongen. Je baarmoedermond is nog mooi gesloten. Ik zet een kweekje op om uit te sluiten dat het vruchtwater is dat je verliest. Hoe is het nu met de pijn?’ vraagt de arts, die een verpakking openscheurt.

Nu Kim van de schrik is gekomen, merkt ze dat de harde buik is afgenomen. Ze voelt de baby weer woelen in haar schoot. ‘De pijn is al veel minder. Ga ik bevallen?’

‘Nog niet. Zolang de baby het goed doet en de baarmoedermond gesloten is, blijft het daarbinnen de beste plek voor

hem. Ik zal je de komende vierentwintig uur laten observeren om het zekere voor het onzekere te nemen. Dan zien we hoe de baby op dit avontuur reageert.’

‘En daarna?’

‘Zodra we de uitslag van de kweek hebben, kunnen we besluiten of je naar huis mag,’ zegt de gynaecoloog. Ze trekt haar plastic handschoenen uit en werpt ze in de vuilnisbak.

Kim rilt, hoewel de gedachte dat ze in het ziekenhuis ligt, haar rust brengt. Hier is ze niet alleen. Thuis is ze dat wel als Jonathan vliegt. Hier is ze in veilige handen. De angst voor het verlies van de baby die ze had gevoeld in de supermarkt, maakt alles minder belangrijk. Als hij maar levend en gezond ter wereld komt, daar draait nu alles om.